

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Nieten Internationale Spedition, k.s.**, se sídlem v Chrástavicích, U Nietenu 65, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti žalovanému **Celnímu úřadu Brno**, se sídlem v Brně, Řípská 9, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 12.1.2010, č.j. 700-2/2010-016200-021, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10.640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12.1.2010, č.j. 700-2/2010-016200-021, zamítl žalovaný reklamaci žalobkyně proti svému rozhodnutí ze dne 2.12.2009, č.j. 14176-6/2009-016200-021, kterým rozhodl o započtení přeplatku na DPH v částce 82.776,- Kč dle rozhodnutí Celního úřadu Brno č.j. 14178-3/2009-016200-021 ze dne 3.11.2009 na úhradu nedoplatku DPH ve shodné výši, vyměřeného rozhodnutím Celního úřadu Brno č.j. 14176-4/2009-016200-021 (platební výměr č. 7256430025) ze dne 3.11.2009. Z odůvodnění rozhodnutí

vyplývá zejména, že žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že daňová povinnost vznikla před vstupem ČR do EU a k jejímu vyměření došlo po vstupu ČR do EU, postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora, dle níž je v těchto případech třeba, pokud jde o hmotně právní předpisy aplikovat předpisy platné v době vzniku celního dluhu, pokud jde o procesní předpisy, potom je třeba aplikovat právní předpisy platné v době vydání rozhodnutí. V rozhodnutí správního orgánu 1. stupně jsou z uvedených důvodů uvedena ustanovení právních předpisů platných v době vydání rozhodnutí, neboť se jedná o ustanovení procesní. K námitce nemožnosti aplikace ustanovení § 270 odst.1 písm.c) celního zákona žalovaný poukázal na ustanovení § 276 odst.1 písm.a) celního zákona, případně celní kodex v ustanovení čl. 232 odst.1 písm.a). Dle názoru žalovaného nelze vykládat ustanovení § 270 odst.1 písm.c) celního zákona jinak, než k úhradě celního dluhu započtením může dojít jak započtením přeplatku na jiném clu nebo dani provedeným celním úřadem, tak případně započtením, o něž požádá dlužník. Žalovaný dále poukázal na čl. 2, 4, 11 odst.5 Listiny základních práv a svobod, na čl.2 odst.3 Ústavy ČR a § 2 odst.2 daňového řádu a konstatoval, že v dané věci postupoval na základě citovaných ustanovení právních předpisů. Pokud jde o namítanou aplikaci ustanovení § 64 odst.2 věta šestá a sedmá daňového řádu, aplikoval je žalovaný subsidiárně proto, že celní zákon neobsahuje komplexní úpravu uvedené problematiky. Námitka týkající se stavění lhůty splatnosti DPH dle ustanovení § 269 odst.3 písm.a) celního zákona ve znění platném před 1.5.2004 v případě podání žádosti o prominutí DPH, je s ohledem na shora uvedené, tj. splatnost vyměřené DPH dle čl. 222 odst.1 písm.a) celního kodexu a ustanovení § 101 odst.1 věta druhá ZDPH, nikoliv dle ustanovení § 269 odst.1 celního zákona ve znění platném před 1.5.2004, irelevantní. Pozastavení povinnosti dlužníka zaplatit clo je vázáno na případy specifikované v ustanovení čl.222 odst.2 odrážka 1 až 3 celního kodexu. Žádná z žádostí zde uvedených nebyla žalobcem podána, uplynutím lhůty 10 dnů od doručení rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 3.11.2009 č.j. 14176-4/2009-016200-021, se vyměřená DPH stala splatnou. Pokud žalobce namítá, že stejná daň již byla vyměřena rozhodnutím ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004, konstatuje žalovaný, že rozhodnutím ze dne 18.8.2009, č.j. 12745/2009-016200-021, byla ověřena jeho neplatnost a uvedené rozhodnutí je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu. Předmětné rozhodnutí ve spojení s předchozím rozhodnutím o započtení přeplatku na DPH při dovozu ve výši 82.776,- Kč dle rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2009 na údajný nedoplatek na DPH při dovozu ve výši 82.776,- Kč, kdy DPH byla vyměřena rozhodnutím žalovaného ze dne 3.11.2009, považuje za nesprávné a nezákonné. Za vadný považuje rovněž procesní postup žalovaného, kterým k vydání tohoto rozhodnutí dospěl. Obdobně jako v řízení o námitkách proti rozhodnutí žalovaného o započtení je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný postavil rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci a pochybil rovněž v rovině skutkové, neboť vycházel z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci ohledně splatnosti daně z přidané hodnoty ve výši 82.776,- Kč, která byla vyměřena rozhodnutím ze dne 3.11.2009, č.j. 14176-4/2009-016200-021, na jejíž úhradu provedl nezákonné započtení. Tato daň je daní z období přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 235/2004 Sb., přičemž daňová povinnost měla podle názoru Celního úřadu Brno vzniknout dne 3.12.2003. Podle ust. § 111 bod 1 zákona č. 235/2004 Sb. pro uplatnění daně z přidané hodnoty před nabytím účinnosti tohoto zákona, tedy před 1.5.2004, jakož i pro uplatnění práv s tím souvisejících, platí právní předpisy platné do 30.4.2004. V tomto případě je takovým zákonem zákon ČNR č. 588/1990 Sb., ve znění před 1.5.2004 a souladu s ust. § 42 tohoto zákona pak zákon ČNR č. 13/1993 Sb., ve znění platném před 1.5.2004 a další celní předpisy, včetně podpůrně používaného zákona ČNR č. 337/1197 Sb. Obdobně platí rovněž pro stanovení lhůt k uplatnění práv podle § 111 bod 1 zákona č. 235/2004 Sb. Vzhledem k tomu nelze aplikovat právní úpravu platnou od 1.5.2004,

jak činil žalovaný. Nelze rovněž postupovat ani podle nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství, ve znění pozdějších předpisů, a to s ohledem na § 111 bod 1 zákona č. 235/2004 Sb., ani dle ustanovení čl. 1 celního kodexu společenství, podle něhož se celní kodex společenství vztahuje výhradně na obchod mezi společenstvím a třetími zeměmi, neboť zboží, k němuž se vztahuje DPH v daném případě, nepochází z takového obchodu. Jde o zboží obchodované mezi Rakouskem a ČR, kdy oba státy jsou členy EU. Vzhledem k uvedenému je výrok žalovaného nezákonný. Dalším důvodem nezákonnosti je to, že žalovaný nebyl oprávněn provést zápočet přeplatku na dani vzniklého na základě jeho rozhodnutí ze dne 3.11.2009 o vrácení daně z přidané hodnoty ve výši 82.776,- Kč, neboť institut započtení je upraven v § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona, je institutem placení cla, resp. daní při dovozu, jehož použití svědčí výhradně celnímu, resp. daňovému dlužníkovi. Jen ten je oprávněn použít postup podle § 270 celního zákona k zaplacení cla či daně při dovozu s tím, že projeví svoji vůli zaplatit clo nebo daň při dovozu některým ze způsobů tam uvedených. Celní úřad by byl oprávněn zaplatit clo některým ze způsobů uvedených v § 270 celního zákona, pouze pokud by platil za dlužníka ze svého jako třetí osoba, což se v daném případě nestalo, když použil přeplatek na dani z přidané hodnoty patřící žalobkyni. Tento postup není možný ani s odvoláním na § 276 odst. 1 písm. a) celního zákona, neboť takové oprávnění mohou celní orgány aplikovat jen způsoby, které jsou jim výslovně svěřeny zákonem, jako je třeba institut vymáhání nedoplatku. Rozhodně se ale nejedná o institut započtení podle ust. § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona. Podmínkou takového postupu je dále rovněž to, že dlužník nezaplatil vyměřenou částku cla, resp. daně při dovozu, ve lhůtě splatnosti. Taková podmínka však v daném případě nebyla splněna. Žalobkyně zdůrazňuje, že započtení není právním institutem svěřeným k použití celním orgánům o jejich vlastní vůli. Celní orgány smí státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které zákon stanoví. Dle žalobkyně došlo v daném případě k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále čl. 4 odst. 1 a čl. 11 této Listiny. Dle žalobkyně žalovaný není oprávněn použít institut započtení dle § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona ani s ohledem na ustanovení § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Navíc postup dle § 64 odst. 2 zákona o správě a poplatků není započtením, jedná se o převedení přeplatku na nedoplatek z vůle správce daně, což napadeným rozhodnutím učiněno nebylo. Navíc postup dle § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků by mohl být legálně realizován pouze tehdy, stala-li by se daň z přidané hodnoty ve výši 82.776,- Kč vyměřená rozhodnutím Celního úřadu Brno ze dne 3.11.2009 nedoplatkem, tedy uplynula-li by marně 10-ti denní lhůta splatnosti stanovená citovaným platebním výměrem, vyplývajícím s ohledem na přechodná ustanovení z ustanovení § 269 odst. 1 celního zákona, ve znění platném do 1.5.2004. Taková podmínka však v daném případě splněna nebyla. Žalobkyně dne 13.11.2009 podala žádost o prominutí DPH, přičemž podle ust. § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona v platném znění lhůta splatnosti neběží, jestliže byla podána žádost o prominutí cla, resp. DPH při dovozu. Žalobkyně v této souvislosti opět zdůrazňuje, že bylo nutno postupovat výhradně podle předpisů platných před 1.5.2004. Zásadní skutečností je rovněž fakt, že výměr žalovaného ze dne 3.11.2009, č.j. 14176-4/2009-016200-021, byl vydán ve věci již dříve rozhodnuté, když stejná daň byla žalobkyni vyměřena výměrem žalovaného ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004, který dosud nebyl zrušen, neboť odvolací řízení, které se obnovilo po zrušení původního rozhodnutí odvolacího orgánu Krajským soudem v Brně, nebylo dosud ukončeno. Rozhodnutí žalovaného o ověření neplatnosti výměru ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004 je nezákonné a žalobkyně proti němu podala včas přípustné odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Rozhodnutí o ověření neplatnosti tedy není v právní moci, jak tvrdí žalovaný v rozhodnutí o reklamaci.

V písemném vyjádření k věci žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. K námitce nesprávné aplikace právní úpravy uvedl, že v daném případě, kdy došlo ke vzniku celního dluhu před 1.5.2004, tedy před vstupem České republiky do Evropské unie a celní dluh je vyměřován po 1.5.2004, je v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora nutno postupovat podle právních předpisů platných v době vzniku celního dluhu, pokud jde o hmotně právní předpisy a pokud jde o procesní předpisy, je nutno aplikovat právní předpisy platné v době vydání daného rozhodnutí. Ve věci rozhodování o započtení přeplatku, postupoval žalovaný správně, pokud aplikoval předpisy platné po vstupu ČR do EU, byť ke vzniku celního dluhu došlo před tímto datem. Pokud se týká aplikace celního kodexu Společenství, žalovaný je toho názoru, že byť v současné době je Česká republika i Rakousko členem EU, je třeba na daný případ pohlížet z hlediska hmotněprávního pohledu, právní úpravy platné před vstupem ČR do EU a je tedy nutno aplikovat celní kodex. Pokud se týká námítky, že žalovaný nebyl oprávněn provést započtení vzhledem k charakteru tohoto institutu, žalovaný setrvává na svém názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem, pokud provedl započtení přeplatku na úhradu splatné DPH dle ustanovení § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona ve spojení s ustanovením § 276 odst. 1 písm. a) celního zákona, které dává celnímu úřadu v případě nezaplacení splatného nedoplatku oprávnění učinit, a to bez zbytečného odkladu, všechna opatření, která považuje za potřebná, aby zajistil zaplacení této částky. Žalovaný se domnívá, že k úhradě splatného nedoplatku uvedeným způsobem, tedy započtením přeplatku, může dojít jak na základě žádosti dlužníka, tak započtením provedeným celním úřadem. Ustanovení § 64 odst. 2 věta 6. a 7. zákona o správě daní a poplatků použil celní úřad pouze z toho důvodu, že celní zákon jako lex specialis, neobsahuje komplexní úpravu uvedené problematiky, pokud jde o den úhrady v daném případě a postup celního úřadu vůči dlužníkovi, zbývající ustanovení § 64 celní úřad neaplikoval, neboť právní úprava obsažená v celním zákoně jako speciálním právním předpisu, obsažena je. Pokud se týká námítky, že započtení nebylo možno provést vzhledem k tomu, že splatnost předmětné DPH dosud nenastala, žalovaný konstatoval, že dle rozhodnutí o vyměření celního dluhu ručiteli č.j. 14176-4/2009-016200-021 ze dne 3.11.2009 je vyměřená DPH splatná ve lhůtě stanovené dle čl. 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu a ustanovení § 101 odst. 1 věta druhá zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tudíž nemohou nastat účinky předvídané ustanovením § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona, ve znění platném před 1.5.2004. Celní kodex dle ust. čl. 222 odst. 2 rovněž předvídá pozastavení povinnosti dlužníka zaplatit clo, ovšem je vázáno na případy specifikované v ust. čl. 222 odst. 2 odrážka 1 až 3 celního kodexu. Žádná z žádostí zde uvedených nebyla žalobcem ve lhůtě splatnosti vyměřené DPH podána, a tato se tedy marným uplynutím lhůty splatnosti stala splatnou. K námitce věci pravomocně rozhodnuté dle rozhodnutí č.j. R/400215/2004 ze dne 22.10.2004 žalovaný konstatoval, že o ověření neplatnosti tohoto rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto, neboť rozhodnutím žalovaného č.j. 3492-2/2010-010100-21 ze dne 26.4.2010 bylo odvolání proti rozhodnutí č.j. 12745/2009-016200-021 ze dne 18.8.2009 zamítnuto. Nejedná se tedy o překážku res iudicata.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně konstatovala, že pokud se týká nepravomocného ověření neplatnosti výměru ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004, nebyla neplatnost pravomocně ověřena do 3.5.2010. Tohoto dne bylo žalobkyni teprve doručeno rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 26.4.2010, č.j. 3492-2/2010-010100-21, o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Brno z 18.8.2009, č.j. 12745/2009-016200-021. V době vydání rozhodnutí o započtení tedy neplatnost pravomocně ověřena nebyla. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí musí soud vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně dodala, že

proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 26.4.2010 byla dne 1.7.2010 podána u Krajského soudu v Brně správní žaloba. Dále žalobkyně žalovanému vytkla, že se nevyjádřil k žalobní námitce, že výměr ze dne 3.11.2009 byl vydán ve věci již dříve rozhodnuté, když stejná daň byla žalobkyní vyměřena výměrem žalovaného ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004, který v době nového rozhodování nebyl zrušen.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Soud konstatuje, že v posuzovaném případě je předmětem sporu otázka, zda byl žalovaný oprávněn provést započtení přeplatku na DPH v částce 82.776,- Kč dle rozhodnutí Celního úřadu Brno č.j. 14178-3/2009-016200-021 ze dne 3.1.2009 na úhradu nedoplatku DPH ve shodné výši, vyměřeného rozhodnutím Celního úřadu Brno č.j. 14176-4/2009-016200-021 (platební výměr č. 7256430025) ze dne 3.11.2009.

Je třeba připomenout, že započtení je jednostranný právní úkon a jeden ze způsobů zániku závazku, který spočívá v tom, že věřitel a dlužník mají vůči sobě navzájem pohledávky s plněním stejného druhu a jeden z nich vůči druhému učiní projev směřující právě k započtení. Zánik pak nastane tehdy, jestliže se setkají pohledávky započtení způsobilé, tedy tzv. dospělé pohledávky, což jsou pohledávky po splatnosti.

Soud je toho názoru, že v době vydání rozhodnutí žalovaného nemohlo dojít k započtení vzájemných pohledávek, neboť se nejednalo o pohledávky dospělé. Žalobkyně v této souvislosti argumentovala především tím, že v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy k 12.1.2010, nebyla pravomocně ověřena neplatnost výměru ze dne 22.10.2004, č.j. R/400215/2004 a u rozhodnutí o novém vyměření DPH nenastala splatnost.

Soud je toho názoru, že v předmětném řízení nelze přezkoumávat postup žalovaného včetně použití odpovídajících právních předpisů při ověření neplatnosti původního výměru DPH, ani řízení a rozhodování při novém vyměření DPH. Tyto otázky jsou předmětem samostatných řízení. Rozhodující je, zda vzájemné pohledávky byly dospělé, tedy způsobilé k započtení, což žalobkyně zpochybňovala. S ohledem na posouzení této skutečnost se soud zabýval i tím, z jakých právních předpisů žalovaný vycházel.

DPH ve výši 82. 776,- Kč byla původně vyměřena dne 22. 10. 2004 rozhodnutím č.j. R/400215/2004, přičemž dne 18. 8. 2009 rozhodnutím č.j. 12745/2009-016200-021 byla v prvostupňovém řízení ověřena neplatnost tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí o ověření neplatnosti podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodlo Celní ředitelství v Brně dne 26. 4. 2010 rozhodnutím č.j. 3492-2/2010-010100-21, které nabylo právní moci dne 3. 5. 2010.

Teprve po tomto datu lze uvažovat o vzniku přeplatku, způsobilém k započtení a teprve po tomto datu mohlo k započtení dojít. Tento fakt dle názoru soudu sám o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud dále konstatuje, že dle jeho názoru ke dni provedeného započtení nebyla způsobila k započtení ani nově předepsaná povinnost zaplatit DPH.

Není sporu o tom, že daňová povinnost (resp. celní dluh) vznikla dne 3. 12. 2003. Žalobkyně namítala, že podle ust. § 111 bod 1 zákona č. 235/2004 Sb. pro uplatnění daně z přidané hodnoty před nabytím účinnosti tohoto zákona, tedy před 1.5.2004, jakož i pro uplatnění práv s tím souvisejících, platí právní předpisy platné do 30.4.2004. Nelze tedy aplikovat právní úpravu platnou od 1.5.2004, jak činil žalovaný. Vzhledem k uvedenému přechodnému ustanovení nelze postupovat ani podle nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství. Ten dle žalobkyně nelze aplikovat rovněž vzhledem ke znění čl. 1, podle něhož se celní kodex společenství vztahuje výhradně na obchod mezi společenstvím a třetími zeměmi, neboť zboží, k němuž se vztahuje DPH v daném případě, nepochází z takového obchodu. Jde o zboží obchodované mezi Rakouskem a ČR, kdy oba státy jsou členy EU. Žalobkyně vyslovila názor, že pokud žalovaný aplikoval celní kodex společenství a právní předpisy platné po 30. 4. 2004 bez ohledu na to, zda procesně nebo hmotně právně, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Daň z přidané hodnoty ve výši 82.776,- Kč byla nově vyměřena rozhodnutím ze dne 3.11.2009, č.j. 14176-4/2009-016200-021. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, toto rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 6. 11. 2009. Žalobkyně proti němu podala odvolání, které bylo zamítnuto. Následně podala žalobkyně žalobu, která je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 29 Af 103/2010, a o které dosud nebylo rozhodnuto. Tyto skutečnosti nemají žádný vliv na vykonatelnost rozhodnutí o vyměření DPH. Zároveň však žalobkyně dne 13.11.2009 podala včas žádost o prominutí DPH. Žalovaný s ní nespojoval odklad splatnosti, neboť ji posuzoval podle celního kodexu, ust. čl. 222. Soud se ztotožňuje s námitkou žalobkyně, že v této souvislosti bylo nutno postupovat výhradně podle předpisů platných před 1.5.2004, tedy dle celního zákona v platném znění. Institut prominutí DPH je totiž institutem promítajícím se do hmotněprávní sféry účastníka a z tohoto důvodu je nutno aplikovat výhradně právní předpisy platné v době vzniku příslušné povinnosti. Podle ust. § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona v platném znění lhůta splatnosti neběží, jestliže byla podána žádost o prominutí cla, resp. DPH při dovozu. Z uvedeného plyne, že ke dni vydání rozhodnutí o započtení se v případě vydání nového rozhodnutí o vyměření DPH nejednalo o splatnou pohledávku, způsobilou k započtení.

Právní názor o aplikaci předpisů platných před 1. 5. 2004 soud opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2007, č.j. 9 Afs 25/2007-95, (dostupný na www.nssoud.cz) , podle kterého „aplikovat § 267 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, účinného od 1. 7. 2002, beze zbytku také na právní vztahy vzniklé před jeho účinností nelze, neboť ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu. Opačný postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, který v sobě zahrnuje i zákaz retroaktivity (zpětné účinnosti) právních norem, jenž je jedním z esenciálních znaků právního státu.“

Vzhledem k uvedenému krajský soud konstatuje, že žalovaný reklamaci žalobce proti rozhodnutí ze dne 2.12.2009, č.j. 14176-6/2009-016200-021 nesprávně posoudil. Soud tedy

v souladu s §78 odst. 1. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení. Věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je vázán výše vysloveným právním názorem (§ 78 odst.5 s.ř.s.). Vzhledem k důvodu, pro který došlo ke zrušení rozhodnutí, se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byla žalobkyně úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Náhrada za zastoupení se sestává z odměny za tři úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky k vyjádření žalovaného); k náhradě nákladů byla připočtena náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč, celkem 900,- Kč (§ 13 odst. 3 posledně cit. vyhlášky). Bylo doloženo, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH, náhrada ve výši 7.200,- byla proto zvýšena na částku 8.640,-Kč. Celkově byla přiznána náhrada nákladů včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek 10.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20.10.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu